

Þín list er háleit, heilagt kallið, —
eg hugum-fanginn til þín geng.

Og öldusvíf og fossins fallið
á frelsis heim í þínum streng.

Og raddir vinds og vatna hreinu—
þær við minn andi glaður þreyr,
því þær eru ljóðin, ljóðin einu,
sem lifa þar til sólin deyr.

Þitt bragar-lag á annar enginn—
þín Edda' er haf með straum og vind.

Þú kannt á flest að festa strenginn—
á fossinn, báru, hamratind.

Öll lífsins þreyta' af hugum hrynur
við hjarta þér, sem dökk af rós.

Í æsku margur er þinn vinur,
þá eru nætur sólar ljós.

Og eg, svo gamall, er þinn vinur,
þú unga, fagra vorsins dís!

Á meðan sölnað stráið stynur
þinn starfi' er fyrst að bræða ís.

Eg sé þig úti' á unnum bláum,
í eiki-lundi strýk þitt hár,

á daggar-úða stömum stráum
við snerting finn þín nætur-tár.

Í þína hljóðu huldu-sali
eg hraða mér svo oft um kveld.

Eg finn þú kemur, tek þig tali,
er tendrar bláa stjarnan eld.

Eg líf og frelsi finn á sandi
og fegurð þar þú settir fót.

Eg dvel á þínu dýrðar-landi
við dags og sólar vegamót.

KRISTINN STEFÁNSSON.